

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Marcinkowski
Sędziowie:	SSA Wojciech Dziuban (spr.) SSA Paweł Anczykowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Palonek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Barbary Jasińskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2012 roku sprawy

A. R.

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 18 maja 2012 roku sygn. akt II K 5/12

I. Zaskarżony wyrok w ust. V zmienia w ten sposób, że:

1. za podstawę prawną warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności w miejsce art. 70 § 1 kk powołuje art. 70 § 2 kk oraz uzupełnia podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary o art. 69 § 3 kk;
2. na mocy art. 89 § 3 kk orzeka, iż okres próby warunkowo zawieszony kary łącznej pozbawienia wolności rozpoczyna się w dniu 28 marca 2007 roku;
3. na mocy art. 577 kpk zalicza na poczet okresu próby okres od dnia 28 marca 2007 roku do dnia 28 marca 2012 roku, orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 roku, uznając go za wykonany w całości;

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed sądem odwoławczym;

IV. Zwalnia skazanego A. R. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

II AKa 167/12

UZASADNIENIE

Skazany A. R. złożył do Sądu Okręgowego w Nowym Sączu wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 roku, sygn. II K 34/07:

1. za przestępstwo z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 k.k., popełnione od listopada 2002 roku do sierpnia 2003 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności,

2. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., popełnione od listopada 2002 do maja 2003 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności,

3. za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt.1

k.k.s., popełnione od listopada 2002 do maja 2003 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności,

za które wymierzono karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, przy orzeczeniu na podstawie art. 41 § 2 i 4 k.k.s. obowiązku uiszczenia należności publiczno-prawnej w kwocie 15.000 złotych na rzecz Urzędu Skarbowego w B..

II. Wyrokiem Sądu Rejonowy w Radomiu z dnia 16 marca 2010 roku, sygn. II K 1385/07:

1. za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnione od lutego 2002 roku do maja 2003 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek dziennych po 40 złotych każda,

2. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., popełnione od lutego 2002 roku do października 2002 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,

za które wymierzono karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, przy zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie poprzez uznanie orzeczonej grzywny za wykonaną w wymiarze 200 stawek dziennych.

III. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 roku, sygn. II K 6/11:

1. za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione od 7 kwietnia do 2 września 2002 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 złotych każda,

2. za przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione od 12 kwietnia do 20 sierpnia 2002 roku, na karę 1 roku i 6

miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek po 100 złotych każda, za które wymierzono karę łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat oraz grzywnę w wymiarze 240 stawek po 100 złotych każda, przy zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie poprzez uznanie orzeczonej grzywny za wykonaną w wymiarze 130 stawek dziennych.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu orzekł w tym przedmiocie co następuje :

I. Rozwiązał karę łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną

wobec A. R. wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 roku, sygn. II K 34/07.

II. Rozwiązał karę łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną

wobec A. R. wyrokiem Sądu Rejonowy w Radomiu z dnia 16 marca 2010 roku, sygn. II K 1385/07.

III. Rozwiązał karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 240 stawek po 100złowych każda, orzeczone wobec A. R. wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 roku, sygn. II K 6/11.

IV. Na zasadzie art. 569 § 1 i 2 k.p.k. oraz na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., biorąc za podstawę jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec A. R. wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 roku, sygn. II K 34/07,

- Sądu Rejonowy w Radomiu z dnia 16 marca 2010 roku, sygn. II K 1385/07,

- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 roku, sygn. II K 6/11,

wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

V. Na zasadzie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. zawiesił warunkowo wobec A. R. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat, oddając go na okres próby pod dozór kuratora sądowego.

VI. Na zasadzie art. 569 § 1 i 2 k.p.k. oraz na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k., biorąc za podstawę jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec A. R. wyrokami:

- Sądu Rejonowy w Radomiu z dnia 16 marca 2010 roku, sygn. II K 1385/07,

- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 roku sygn. II K 6/11

wymierzył mu karę łączną 420 stawek dziennych, ustalając wartości jednej stawki na kwotę 40 złotych.

VII. Na zasadzie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu A. R. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny:

- okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 października 2005 roku do 15 grudnia 2005 roku, w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. II K 6/11,

- okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 czerwca 2003 roku do dnia 16 września 2003 roku, w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu sygn. II K 1385/07, a także kwoty wpłacone przez skazanego tytułem kar grzywny orzeczonych w wyrokach podlegających łączeniu.

VIII. Pozostałe rozstrzygnięcia wyroków podlegających łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania.

IX. Zwolnił skazanego A. R. od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Od wyroku tego apelacje na niekorzyść skazanego wywiedli: Prokurator Prokuratury Okręgowej- Wydział V Śledczy - w K. oraz Prokurator Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej –wydział –Wydział do Spraw Przystępczości (...) w K..

Pierwszy z nich zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając :

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 69 § 3 k.k. poprzez niepowołanie tego przepisu jako podstawy prawnej warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności;

2. obrazę prawa materialnego, a to art. 70 § 1 pkt 1 k.k. poprzez powołanie tego przepisu jako podstawy prawnej zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w przedmiocie okresu próby, podczas gdy podstawą taką winien być art. 70 § 2 k.k.;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., poprzez przywołanie w części wstępnej wyroku niepełnego opisu wyroków Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 r. sygn. akt II K 34/07, Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt II K 1385/07 oraz Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 6/11.

W związku z powyższym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

- wyeliminowanie z podstawy prawnej zawieszenia kary pozbawienia wolności art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i powołanie w miejsce tego przepisu art. 70 § 2 k.k. oraz dodanie przepisu art. 69 § 3 k.k. (pkt V wyroku),

- uzupełnienie komparacji wyroku łącznego poprzez dodanie do opisu wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 r. sygn. akt II K 34/07 rozstrzygnięcia w zakresie dozoru i środka karnego w postaci przepadku korzyści z przestępstwa,

- uzupełnienie komparacji wyroku łącznego poprzez dodanie do opisu wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt II K 1385/07 rozstrzygnięcia w zakresie dozoru i środka karnego w postaci przepadku korzyści z przestępstwa,

- uzupełnienie komparacji wyroku łącznego poprzez dodanie do opisu wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 6/11 rozstrzygnięcia w zakresie środka karnego w postaci przepadku korzyści z przestępstwa.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że A. R. skazany został wyrokami Sądu Rejonowego w Radomiu i Piotrkowie Trybunalskim za czyny popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co uzasadnia zastosowanie, przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary, art. 69 § 3 k.k., nie zaś art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. zamiast art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Wskazał też na niepowołanie w wyroku łącznym pełnych rozstrzygnięć w zakresie środków karnych zastosowanych wobec skazanego w łączonych wyrokach.

Druga z wniesionych apelacji również zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przez wskazanie jako podstawy zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i zaniechanie wskazania przepisów art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. jako podstawy zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W związku z powyższym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wskazanie jako podstawy zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 70 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że A. R. został skazany również za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w związku z czym z mocy art. 65 § 1 k.k. winno się do niego stosować te przepisy związane z poddaniem sprawcy próbie, które dotyczą sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Skutkuje to, co umknęło Sądowi I instancji, inną podstawą prawną zawieszenia wykonania kary – art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a nie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k.

Na rozprawie przed sądem odwoławczym Prokurator obecny na niej cofnął opisaną powyżej apelację co skutkowało pozostawieniem jej przez Sąd Apelacyjny bez rozpoznania.

Sąd Odwoławczy rozważył co następuje :

Wobec pozostawienia wskazanej powyżej apelacji bez rozpoznania przedmiotem rozpoznania sprawy przez Sąd Apelacyjny były zarzuty podniesione w pierwszym wskazanym powyżej środku odwoławczym.

Zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 70 § 1 pkt 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie. Nie budzi wątpliwości, że w jednostkowych wyrokach, a to Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i Sądu Rejonowego w Radomiu, które zostały objęte następnie wyrokiem łącznym, A. R. przypisano działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. W związku z tym podstawą prawną określenia długości

okresu próby w związku z warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności jest art. 70 § 2 k.k. Zasadne jest również powołanie jako podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary art. 69 § 3 k.k., który to przepis wskazuje na przesłanki dające możliwość stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary w stosunku do, między innymi, sprawców działających w zorganizowanej grupie przestępczej. Niepowołanie tego przepisu jako podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary stanowiło, w ocenie Sądu Apelacyjnego, obrazę prawa materialnego.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy prawa procesowego a to art. 413 § pkt 4 k.p.k. Przepis ten stanowi, że każdy wyrok winien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu. Dyspozycja ta odnosi się przede wszystkim do wyroku Sądu I instancji, który rozpoznaje sprawę po wniesieniu aktu oskarżenia. Bezsprzeczne jest, że w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego zgodnie z normą zawartą w art. 574 k.p.k. cytowany wyżej przepis może być stosowany jedynie odpowiednio. W praktyce sądowej przyjęło się, iż w komparycji wyroku łącznego wskazuje się jednostkowe wyroki przez określenie sądu, które je wydał, daty orzeczenia oraz sygnatury, a także opisywane są kary i środki karne podlegające łączeniu oraz czas popełnienia przestępstwa. Nie byłoby zasadne ani też celowe umieszczanie w komparycji wyroku łącznego pełnego opisu wyroków podlegających łączeniu w odniesieniu do wszystkich zapadłych rozstrzygnięć.

W realiach niniejszego postępowania zawarte w wyrokach Sądu Okręgowego w Nowym Sączu oraz Sądów Rejonowych w Radomiu i Piotrkowie Trybunalskim orzeczenia o środkach karnych nie podlegały połączeniu w związku z tym brak było podstaw aby informacje o tym zawarte zostały w komparycji wyroku łącznego.

Należy również wskazać, że zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 576 § 1 k.p.k. z chwilą uprawomocnienia się wyroku wyroki podlegające połączeniu nie ulegają wykonaniu w zakresie objętym wyrokiem łącznym. A contrario w tej sytuacji podlegają wykonaniu orzeczenia zawarte w jednostkowych wyrokach w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym w związku z czym nie zachodzi obawa, iż pominięcie w komparycji wyroku łącznego informacji o tych środkach karnych będzie stanowiła ewentualną przeszkodę odnośnie ich wykonania. Nieco inna sytuacja odnosi się do kwestii umieszczenia informacji w komparycji wyroku łącznego o dozorcze orzeczonym w jednostkowych wyrokach podlegających połączeniu. Z treści art. 90 § 1 k.k. wynika, że w wyroku łącznym zawsze orzeka się dozór jeżeli został on orzeczony tylko co do jednego ze zbiegających się przestępstw. W realiach niniejszego postępowania Sąd Okręgowy orzekł o dozorcze w związku z tym informacja, że dozór został orzeczony w wyrokach podlegających łączeniu miałaby faktycznie charakter irrelevantny.

W uzasadnieniu apelacji na poparcie zawartych w niej wniosku o uzupełnienie opisu czynu prokurator powołuje wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 maja 2004 roku oraz Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 marca 2005 roku. W judykatach tych zawarte zostało stwierdzenie, że „w sytuacji gdy część wstępna wyroku łącznego nie zawiera opisu wyroku, na które się powołuje stanowi to nie tylko wyraźne uchybienie wymogowi ustawowemu przewidzianemu w art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., ale powoduje także praktyczną nieczytelność i niezrozumiałość wyroku...”. Sąd Apelacyjny podziela powyższy pogląd, ale należy mieć na względzie fakt, iż oba cytowane wyżej orzeczenia nie odnoszą się do realiów niniejszego postępowania. Jak wynika z uzasadnień tychże orzeczeń w komparycji wyroków łącznych w tamtych sprawach wskazane zostały dwa wyroki natomiast z sentencji orzeczenia wynikało, że połączono kary jednostkowe orzeczone w trzech wyrokach. Taka sytuacja faktycznie powoduje praktyczną nieczytelność i niezrozumiałość wyroku łącznego. Bezsprzeczne jest natomiast, że w powyższej sprawie tego rodzaju sytuacja nie zachodzi bowiem nie ma wątpliwości co do tego jakie kary jednostkowe i z jakich wyroków zostały połączone.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku przez uzupełnienie części wstępnej opisu wyroku Sądów Rejonowych w Piotrkowie Trybunalskim i Radomiu oraz Sądu Okręgowego w Nowym Sączu we wskazanym przez autora apelacji w jej wnioskach kierunku.

Niezależnie od zarzutów zawartych w apelacji Sąd Apelacyjny kierując się dyspozycją zawartą w art. 434 § 2 k.p.k. zwrócił uwagę na następujące uchybienia Sądu Okręgowego, które spowodowały pomimo wniesienia środka odwoławczego na niekorzyść A. R. orzeczenie na jego korzyść.

Orzekając w wyroku łącznym o okresach próby sąd I instancji zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 89 § 3 k.k. orzeka ten okres na nowo. W zaskarżonym wyroku tego rodzaju rozstrzygnięcie nie zostało wydane. Orzekając na nowo okres próby Sąd Okręgowy kierując się zarówno opisaną wyżej dyspozycją jak i treścią art. 577 k.p.k. winien oznaczyć datę, od której należy liczyć początek odbywania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej wyrokiem łącznym oraz wymienić okresy zaliczone na jej poczet.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 marca 2007 roku P. R. został skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby. Wyrok w ten sprawie uprawomocnił się w dniu 28 marca 2007 roku. W związku tym skazany okres rozpoczął bieg rozpoczął w tym właśnie dniu. Ponadto skazany od dnia 17 września 2010 roku odbywał karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 16 marca 2010 roku. Z kolei od dnia 5 stycznia 2012 roku A. R. odbywał karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 28 grudnia 2011 roku. Z tych powodów niezbędne było oznaczenie na nowo okresu próby przez wskazanie długości jego trwania co miało miejsce w zaskarżonym wyroku, ale nadto momentu od którego okres ten biegnie. Skoro skazany odbywał karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem od dnia 28 marca 2007 roku to ten dzień winien być uznany za dzień początkowy okresu próby. Zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 577 k.p.k. niezbędnym było zaliczenie na poczet kary łącznej okresu odbywania przez skazanego tejże kary. Należy w tym miejscu zaakcentować, iż inne rozstrzygnięcie w tym przedmiocie byłoby niesprawiedliwe bowiem w sytuacji, gdyby orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby uprawomocniło się w dniu wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny to skazany faktycznie pozostawałby w okresie próby przez okres ponad 10 lat. Tego rodzaju rozstrzygnięcie należałoby w związku z tym uznać za nie trafne, a wprost naruszające normy dotyczące długości okresu próby związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

Z natury wyroku łącznego wynika bowiem, co wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, iż orzeczona nim kara łączna nie może wywołać dla skazanego skutków mniej korzystnych niż te, które wynikają dlań z wykonania poszczególnych kar orzeczonych w jednostkowych wyrokach. Aczkolwiek po ostatnich zmianach treści art. 89 k.k. teza ta nie jest oczywista, bowiem możliwe jest w sytuacji połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej bez warunkowego zawieszenia, to jednak, w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy fakt wydłużenia okresu próby na okres ponad 10 lat byłby postąpieniem nielogicznym. Gdyby A. R. został skazany za wszystkie zbiegające się przestępstwa na karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w jednym postępowaniu, to okres próby nie mógłby przekroczyć 5 lat. W ocenie Sądu Apelacyjnego skazany nie może ponosić ujemnych konsekwencji zaniechań organów postępowania w zakresie łącznego oskarżenia lub rozpoznania sprawy o wszystkie czyny pozostające w zbiegu realnym.

Z opisanych wyżej powodów Sąd Apelacyjny w oparciu o treść art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wskazał jako podstawę warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności art. 70 § 2 k.k. w miejsce art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz uzupełnił podstawę prawną warunkowego zawieszenia tej kary o art. 69 § 3 k.k. Nadto ustalono okres próby od dnia 28 marca 2007 roku do dnia 28 marca 2012 roku co w konsekwencji spowodowało, uznanie tej kary za wykonaną w całości.

Ponadto w oparciu o treść art. 29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty nieopłaconej obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym.

Ponieważ A. R. nie posiada żadnego majątku zwolniono go od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k.